

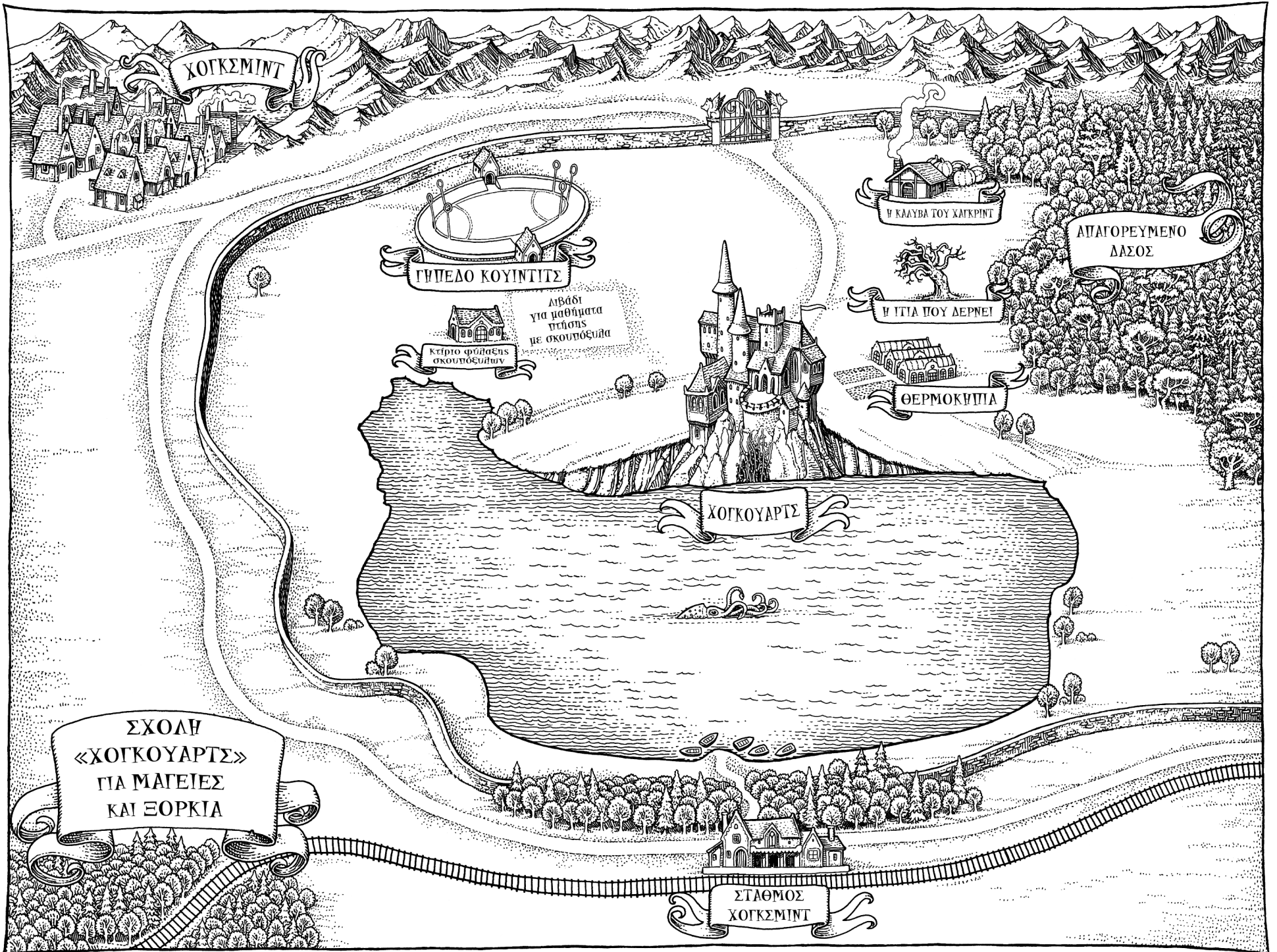
ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

— και το —
Κύπελλο της Φωτιάς

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HARRY POTTER AND THE GOBLET OF FIRE

Από τις Εκδόσεις BLOOMSBURY, Λονδίνο 2000

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο Χάρι Πότερ και το Κύπελλο της Φωτιάς**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: J.K. Rowling

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Μπουκάλα

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ollly Moss

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουκωτά

© J.K. Rowling, 2000

Wizards World is a trade mark of Warner Bros. Entertainment Inc.

Wizards World Publishing and Theatrical Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names and related indicia are TM and © Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Pottermore Limited, 2015

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2000

Το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού είναι διασφαλισμένο.

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2000

Επετειακή έκδοση: Οκτώβριος 2018

ISBN 978-618-01-2926-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© J.K. Rowling, 2000/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2000

ΤΖ. Κ. ΡΟΥΛΙΝΓΚ

Ο Χάρι Πότερ

TM

— και το —
Κύπελλο της Φωτιάς

Μετάφραση: Καίτη Οικονόμου

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

- Βιβλίο 1: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΛΙΘΟΣ, 1998
μτφρ. Μάια Ρούτσου
- Βιβλίο 2: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Η ΚΑΜΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 3: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΑΖΚΑΜΠΑΝ, 1999
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 4: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ, 2000
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 5: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΦΟΙΝΙΚΑ, 2003
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 6: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ Ο ΗΜΙΑΙΜΟΣ ΠΡΙΓΚΙΨ, 2005
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Βιβλίο 7: Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΗΡΟΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, 2007
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Ο ΧΑΡΙ ΠΟΤΕΡ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ
(σε συνεργασία με τους Τζον Τίφρανι & Τζακ Θορν), 2016
μτφρ. Έφν Τσιρώνη
- ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΙΝΤΛ ΤΟΥ ΒΑΡΔΟΥ, 2008, νέα έκδοση 2017,
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- ΕΝΑΣ ΞΑΦΝΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ, 2012,
μτφρ. Έφν Τσιρώνη
- ΝΙΟΥΤ ΣΚΑΜΑΝΤΕΡ, «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΚΕΝΙΑΓΟΥΟΡΘΙ ΓΟΥΣΙΠ, «ΤΟ ΚΟΥΙΝΤΙΤΣ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ», 2013,
νέα έκδοση 2017, *μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη*
- ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
– ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ, 2017,
μτφρ. Τατιάνα Σταυρουλάκη
- ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ, 2013
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Ο ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ, 2014
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- Η ΣΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ, 2016
(έχει εκδοθεί με το ψευδώνυμο Ρόμπερτ Γκάλμπρεϊθ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης
- ΠΟΛΥ ΚΑΛΕΣ ΖΩΕΣ, 2018
(Ομιλία της Τζ. Κ. Ρόουλινγκ στους αποφοίτους του Χάρβαρντ),
μτφρ. Χρήστος Καψάλης

*Στον Πίτερ Ρόουλινγκ
Στη μνήμη του κυρίου Ρίντλεϊ
Και στη Σούζαν Σλάντεν,
που βοήθησε τον Χάρι
να βγει στο φως του κόσμου*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το Σπίτι των Χερτ.....	11
Το σημάδι	25
Η πρόσκληση	34
Επιστροφή στο Μπάροου.....	45
Τα Μαγικά Τρικ Ουέσλι	56
Η Πύλη	69
Μπάγκμαν και Κρουτς	78
Το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίντις.....	96
Το Σκοτεινό Σήμα	116
Χαμός στο υπουργείο	141
Ταξιδεύοντας με το <i>Χόγκουαρτς Εξπρές</i>	152
Το Τρίαθλο Μαγείας.....	164
Ο Τρελομάτης Μούντι.....	183
Οι Ασυγχώρητες Κατάρες	197
«Μπομπατόν» και «Ντάρμστρανγκ»	213
Το Κύπελλο της Φωτιάς	231
Οι τέσσερις πρωταθλητές	251
Η εξέταση των ραβδίων	265
Ο ουγγρικός κερκόκερος	288
Ο πρώτος άθλος	309
Το Απελευθερωτικό Μέτωπο των Σπιτικών Ξωτικών	332
Ένας απρόβλεπτος άθλος	350

Το χριστουγεννιάτικο ρεβεγιόν	366
Οι συνταρακτικές αποκαλύψεις της Ρίτα Σκίτερ	393
Το αβγό και το μάτι	415
Ο δεύτερος άθλος	433
Η επιστροφή του Αλαφροπάτητου	459
Η τρέλα του κυρίου Κρουτς	482
Το όνειρο	508
Η κιβωτός των στοχασμών	523
Ο τρίτος άθλος.....	544
Σάρκα, αίμα και οστά.....	570
Οι Θανατοφάγοι	577
Τα προηγούμενα ξόρκια	590
Το φίλτρο της αλήθειας	600
Όταν οι δρόμοι χωρίζουν	620
Το ξεκίνημα.....	640

Το Σπίτι των Χερτ

Οι χωρικοί του Λιπλ Χάνγκλετον το αποκαλούσαν ακόμη «το Σπίτι των Χερτ», παρόλο που είχαν περάσει πάρα πολλά χρόνια από τότε που κατοικούσε εκεί η οικογένεια Χερτ. Βρισκόταν πάνω σ' έναν λόφο με θέα προς το χωριό: πολλά παράθυρα ήταν σφραγισμένα με σανίδες, από την οροφή έλειπαν πλάκες ενώ η πρόσοψή του είχε καλυφθεί από θρασεμένο κισσό. Το Σπίτι των Χερτ, που κάποτε υπήρξε μια ωραία έπαυλη κι αναμφισβήτητα το μεγαλύτερο και το πιο αρχοντικό κτίριο της περιοχής, τώρα ήταν ρημαγμένο, εγκαταλειμμένο, ακατοίκητο.

Στο Λιπλ Χάνγκλετον όλοι συμφωνούσαν πως τούτο το σπίτι είχε κάτι ανατριχιαστικό. Πριν από μισό αιώνα είχε συμβεί εκεί κάτι παράξενο και φοβερό, κάτι που οι γεροντότεροι του χωριού εξακολουθούσαν να κουβεντιάζουν όταν δεν υπήρχαν άλλα θέματα για κουτσομπολιό. Είχαν διηγηθεί την ιστορία τόσο πολλές φορές και με τόσες παραλλαγές, που κανείς πια δεν ήταν σίγουρος για την αλήθεια. Όλες οι εκδοχές ωστόσο ξεκινούσαν από το ίδιο σημείο: πενήντα χρόνια πριν, το ξημέρωμα μιας όμορφης καλοκαιριάτικης μέρας, τότε που το Σπίτι των Χερτ ήταν ακόμη περιποιημένο κι εντυπωσιακό, η υπηρέτρια μπήκε στο σαλόνι και βρήκε νεκρούς και τους τρεις Χερτ.

Η υπηρέτρια έτρεξε ουρλιάζοντας στο χωριό και σήκωσε όλο τον κόσμο στο πόδι.

«Έχουνε μάτια γουρλωμένα! Είναι κρύοι, παγωμένοι! Φο-

ράνε ακόμη τα ρούχα που φορούσανε κι όταν δειπνήσανε χτες το βράδυ!»

Κάλεσαν την αστυνομία ενώ όλο το χωριό έβραζε από περιέργεια κι από μια έξαψη που ήταν δύσκολο να κρύψουν. Κανείς δεν μπήκε στον κόπο να προσποιηθεί ότι λυπόταν για τους Χερτ, επειδή κανείς δεν τους χώνευε. Το ηλικιωμένο ζευγάρι, ο κύριος και η κυρία Χερτ, ήταν πλούσιοι, σνομπ και αγενείς, και ο Τομ, ο γιος τους, ακόμη χειρότερος. Όλοι όμως ενδιαφέρονταν να μάθουν την ταυτότητα του δολοφόνου. Βλέπεις, είναι κάπως απίθανο να πεθάνουν την ίδια νύχτα, από φυσικά αίτια, τρεις υγιείς άνθρωποι.

Εκείνο το βράδυ, στην *Ταβέρνα του Κρεμασμένου* σημειώθηκε μεγάλη κοσμοσυρροή· μαζεύτηκε όλο το χωριό να μιλήσει για τους φόνους. Και ανταμείφθηκαν που είχαν εγκαταλείψει τη θαλπωρή του τζακιού τους όταν εμφανίστηκε η μαγείρισσα των Χερτ και ανακοίνωσε μελοδραματικά στην ομήγυρη, όπου αίφνης είχε πέσει άκρα σιωπή, ότι μόλις είχαν συλλάβει τον Φρανκ Μπράις για τον φόνο.

«Τον Φρανκ!» αναφώνησαν πολλοί. «Απίστευτο!»

Ο Φρανκ Μπράις ήταν ο κηπουρός των Χερτ. Ζούσε μόνος σ' ένα παραμελημένο σπιτάκι στο κτήμα τους. Ο Φρανκ είχε επιστρέψει από τον πόλεμο με μίαν αναπηρία στο πόδι και μια έντονη απέχθεια για την πολυκοσμία και τους δυνατούς θορύβους, κι από τότε ήταν στη δούλεψη των Χερτ.

Όλοι έσπευσαν να κεράσουν τη μαγείρισσα, ανυπομονώντας να ακούσουν κι άλλες λεπτομέρειες.

«Εγώ πάντα τον θεωρούσα παράξενο», είπε μετά το τέταρτο ποτηράκι στους χωρικούς που την άκουγαν με κομμένη την ανάσα. «Ακοινώνητο. Όσες φορές πήγα να του προσφέρω ένα φλιτζάνι τσάι, αρνήθηκε. Δεν ήθελε πάρει δώσε με κανέναν».

«Έπεπα από τόσα που πέρασε στον πόλεμο», είπε μια γυναίκα στο μπαρ, «θέλει την ησυχία του. Δεν είναι λόγος αυτός να...»

«Για πες μου, σε παρακαλώ, ποιος άλλος μπορεί να είχε κλειδί απ' την πόρτα της κουζίνας;» γάβγισε η μαγείρισσα.

«Στο σπιτάκι του κηπουρού υπάρχει ένα παραπανίσιο κλει-

δί από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου! Χτες τη νύχτα δεν παραβίασε κανείς την πόρτα! Ούτε έσπασε κανένα παράθυρο! Το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ο Φρανκ ήταν να γλιστρήσει αθόρυβα στο μεγάλο σπίτι, την ώρα που κοιμόμασταν όλοι...»

Οι χωρικοί αντάλλαξαν βλοσυρά βλέμματα.

«Ποτέ δε μ' άρεσε η φάτσα του», γρύλισε κάποιος που καθόταν στο μπαρ.

«Του πείραξε τα μυαλά ο πόλεμος, αν θέλετε τη γνώμη μου», είπε ο ταβερνιάρης.

«Εγώ δε θα 'θελα για τίποτε στον κόσμο να του μπω στο μάτι, έτσι, Ντοτ;» ακούστηκε από μια γωνιά μια ζωηρή γυναικεία φωνή.

«Ναι, είναι πολύ οξύθυμος», συμφώνησε ο Ντοτ γνέφοντας ζωηρά. «Θυμάμαι μια φορά όταν ήταν μικρός...»

Κι έτσι, το άλλο πρωί, στο Λιπλ Χάνγκλετον δεν αμφέβαλλε κανείς για την ενοχή του Φρανκ Μπράις.

Στη γειτονική κωμόπολη όμως, το Γκρέιπ Χάνγκλετον, μες στο μουντό και καταθλιπτικό αστυνομικό τμήμα, ο Φρανκ επαναλάμβανε πεισματικά, ξανά και ξανά, πως ήταν αθώος και πως το μόνο πρόσωπο που είχε δει κοντά στο σπίτι τη μέρα του θανάτου των Χερτ ήταν ένας άγνωστος έφηβος, με μαύρα μαλλιά κι ωχρή επιδερμίδα. Κανείς όμως στο χωριό δεν είχε δει αυτό το αγόρι και οι αστυνομικοί ήταν σίγουροι πως επρόκειτο για αποκύημα της φαντασίας του.

Ωστόσο, ενώ τα πράγματα φάνταζαν πολύ άσχημα για τον Φρανκ, ήρθε η ιατροδικαστική έκθεση και τα άλλαξε όλα.

Η αστυνομία πρώτη φορά διάβαζε μια τόσο παράξενη έκθεση. Οι ιατροδικαστές που είχαν εξετάσει τα πτώματα είχαν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι Χερτ δεν είχαν δηλητηριαστεί ούτε μαχαιρωθεί, δεν είχαν πυροβοληθεί ούτε στραγγαλιστεί, δεν είχαν πεθάνει από ασφυξία και γενικά δεν τους είχε πειράξει κανείς. Μάλιστα, συνέχιζε το πόρισμα με έκδηλη την αμνηχανία των γιατρών, έχαιραν άκρας υγείας – αν εξαιρούσε κανείς το γεγονός ότι ήταν νεκροί. Ωστόσο οι γιατροί σημείωναν (σαν να ήταν αποφασισμένοι να βρουν οπωσδήποτε κά-

ποιο πρόβλημα στα πτώματα) ότι στα πρόσωπά τους ήταν αποτυπωμένη μια έκφραση πανικού. Όπως σχολίασαν εκνευρισμένοι οι αστυνομικοί, πού ακούστηκε να πεθάνουν ταυτόχρονα τρεις άνθρωποι *από την τρομάρα τους*;

Καθώς λοιπόν δεν υπήρχε καμιά απόδειξη ότι οι Χερτ είχαν δολοφονηθεί, η αστυνομία αναγκάστηκε να αφήσει τον Φρανκ ελεύθερο. Οι Χερτ θάφτηκαν στο κοιμητήριο του Λιπλ Χάγγκλετον και για ένα διάστημα ο κόσμος επισκεπτόταν τους τάφους τους από περιέργεια. Προς μεγάλη έκπληξη των χωρικών, ο Φρανκ Μπράις επέστρεψε στο σπιτάκι του στο κτήμα τους, προκαλώντας έτσι τη γενική καχυποψία.

«Κόβω το κεφάλι μου ότι αυτός τους σκοτώσε κι ας λέει ό,τι θέλει η αστυνομία», σχολίασε ο Νιτσι στην *Ταβέρνα του Κρεμασμένου*. «Κι αν είχε λίγο φιλότιμο, θα έφευγε από δω αφού ξέρει ότι ξέρουμε».

Ο Φρανκ δεν έφυγε. Έμεινε να φροντίζει τον κήπο για την επόμενη οικογένεια που εγκαταστάθηκε στο Σπίτι των Χερτ, κι αργότερα για τη μεθεπόμενη – καμιά δεν έμεινε πολύ. Ίσως έφταιγε εν μέρει και η παρουσία του Φρανκ που οι νέοι ιδιοκτήτες είπαν ότι είχε μια νοσηρή ατμόσφαιρα αυτό το σπίτι, το οποίο, μένοντας ακατοίκητο, άρχισε να ρημάζει.

Ο τωρινός πλούσιος ιδιοκτήτης του Σπιτιού των Χερτ δε ζούσε εκεί ούτε είχε πατήσει ποτέ το πόδι του στο χωριό· έλεγαν ότι το είχε για «φορολογικούς λόγους», αν και κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς σήμαινε αυτό. Όμως ο πλούσιος ιδιοκτήτης εξακολούθησε να πληρώνει τον Φρανκ για να περιποιείται τον κήπο. Εκείνος κόντευε πια να κλείσει τα εβδομήντα επτά, βαριάκουγε και δεν μπορούσε να λυγίσει το χτυπημένο του πόδι αλλά, όταν είχε καλό καιρό, περιποιόταν τα παρτέρια, μολονότι τα ζιζάνια είχαν αρχίσει να κερδίζουν έδαφος.

Τα ζιζάνια δεν ήταν το μοναδικό πρόβλημα του Φρανκ. Τα παιδιά του χωριού διασκεδάζαν πετώντας πέτρες στα παράθυρα του Σπιτιού των Χερτ. Αλώνιζαν με τα ποδήλατά τους πάνω

στο γκαζόν, για το οποίο φρόντιζε τόσο σκληρά ο Φρανκ. Κάνα δυο φορές μάλιστα μπήκαν μες στο παλιό σπίτι για να τον προκαλέσουν. Ήξεραν την αφοσίωση του γερο-Φρανκ στο σπίτι και στο κήμα. Έτσι λοιπόν διασκεδάζαν όταν έτρεχε κούτσα κούτσα στον κήπο, κραδαίνοντας τη μαγκούρα του και ξεστομίζοντας απειλές. Ο Φρανκ από την πλευρά του πίστευε ότι τα παιδιά τον τυραννούσαν επειδή τον θεωρούσαν δολοφόνο, όπως οι πατεράδες κι οι παππούδες τους. Έτσι, όταν ξύπνησε μια αυγουσιاتیκη νύχτα και είδε κάτι πολύ παράξενο στο παλιό σπίτι, υπέθεσε πως τα παιδιά είχαν προχωρήσει ένα βήμα παραπέρα στην προσπάθειά τους να τον βασανίσουν.

Τον είχε ξυπνήσει το πονεμένο του πόδι· τώρα στα γεράματα τον πονούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Σηκώθηκε και κατέβηκε κουτσαίνοντας στην κουζίνα για να γεμίσει τη θερμοφόρα με ζεστό νερό και να ανακουφίσει το πονεμένο του γόνατο. Καθώς στεκόταν μπροστά στον νεροχύτη και γέμιζε τον βραστήρα, έριξε μια ματιά στο σπίτι και είδε φως στα παράθυρα του πάνω ορόφου. Κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε. Τα παιδιά είχαν διαρρήξει ξανά το σπίτι και από το φως που έτρεμε έκρινε ότι είχαν ανάψει και φωτιά.

Ο Φρανκ δεν είχε τηλέφωνο κι εκτός αυτού ήταν πολύ καχύποπος με την αστυνομία από την εποχή που τον είχαν συλλάβει και ανακρίνει για τον φόνο των Χερτ. Άφησε ευθύς τον βραστήρα, ανέβηκε στο πάνω πάτωμα όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε το δύσκαμπο πόδι του και λίγα λεπτά αργότερα, ντυμένος, βρισκόταν ξανά στην κουζίνα. Ξεκρέμασε το παλιό σκουριασμένο κλειδί από το γαντζάκι κοντά στην πόρτα, πήρε τη μαγκούρα του και κίνησε μες στη νύχτα.

Στην εξώπορτα του Σπιτιού των Χερτ δεν υπήρχαν σημάδια παραβίασης, ούτε στα παράθυρα. Ο Φρανκ έκανε τον γύρο του σπιτιού και πήγε από τη μεριά της κουζίνας, στη σχεδόν κρυμμένη από τον κισσό πόρτα της, έβαλε το παλιό κλειδί στην κλειδαριά και την άνοιξε αθόρυβα.

Μπήκε στην τεράστια κουζίνα, για πρώτη φορά έπειτα από πολλά χρόνια. Ωστόσο, παρ' όλο το σκοτάδι, θυμόταν πού βρι-

σκόταν η πόρτα που οδηγούσε στον διάδρομο και κατευθύνθηκε ψηλαφιστά προς τα κει, ενώ τα ρουθούνια του πλημμύριζε η μυρουδιά της κλεισούρας. Είχε τα αφτιά του τενωμένα μήπως ακούσει θορύβους ή ομιλίες από το πάνω πάτωμα. Έφτασε στον διάδρομο, όπου έμπαινε λίγο περισσότερο φως από τα μεγάλα παράθυρα που πλαισίωναν την εξώπορτα, και ανέβηκε την πέτρινη σκάλα. Από μέσα του ευγνωμονούσε το παχύ στρώμα της σκόνης που έπνιγε τον ήχο από τα βήματα και τη μαγκούρα του.

Στο κεφαλόσκαλο, ο Φρανκ έστριψε δεξιά και είδε αμέσως πού βρίσκονταν οι απρόσκλητοι επισκέπτες: στο βάθος του διαδρόμου, μια πόρτα ήταν μισάνοιχτη και το τρεμουλιαστό φως που έβγαινε από το άνοιγμα σχημάτιζε στο σκοτεινό πάτωμα μια μακρόστενη χρυσαφιά λωρίδα. Ο Φρανκ πλησίασε σιγά σιγά κρατώντας σφιχτά τη μαγκούρα του. Κάνα δυο μέτρα πριν φτάσει, μπόρεσε να διακρίνει ένα τμήμα από το εσωτερικό της κάμαρας.

Ξαφνιασμένος, διαπίστωσε πως το τζάκι ήταν αναμμένο. Έμεινε ασάλευτος κι αφουγκράστηκε, γιατί μέσα από το δωμάτιο ακουγόταν μια αντρική φωνή, άτολμη και φοβισμένη.

«Έχει μείνει λίγο ακόμη στο μπουκάλι αν πεινάς, άρχοντά μου».

«Αργότερα», αποκρίθηκε μια άλλη φωνή. Ήταν κι εκείνη αντρική – αλλόκοτα στριγκιά και παγερή σαν αιφνίδιο ρεύμα ψυχρού αέρα. Είχε κάτι αυτή η φωνή που έκανε τις λιγοστές τρίχες του Φρανκ να σηκωθούν όρθιες. «Πήγαινέ με πιο κοντά στη φωτιά, Ποντικοουρά».

Ο Φρανκ έστρεψε προς την πόρτα το αριστερό του αφτί, το καλό. Άκουσε τον ήχο που κάνει ένα μπουκάλι όταν το ακουμπάς πάνω σε σκληρή επιφάνεια κι έπειτα το τρίξιμο μιας βαριάς καρέκλας που τη σέρνουν στο πάτωμα. Προς στιγμήν μπήκε στο οπτικό του πεδίο ένας μικροκαμωμένος άντρας που είχε την πλάτη γυρισμένη προς την πόρτα και έσπρωχνε την καρέκλα. Φορούσε έναν μακρύ μαύρο μανδύα και στο πίσω μέρος του κεφαλιού του υπήρχε ένα άτριχο μπάλωμα. Ύστερα εξαφανίστηκε από τα μάτια του.

«Πού είναι η Ναγκίνι;» ρώτησε η παγερή φωνή.

«Ε... δεν ξέρω, άρχοντά μου», είπε νευρικά η πρώτη φωνή. «Θα πήγε μάλλον να εξερευνήσει το σπίτι...»

«Να την αρμέξεις προτού ξαπλώσουμε για ύπνο, Ποντικοουρά», είπε η δεύτερη φωνή. «Πρέπει να ξαναφάω τη νύχτα. Το ταξίδι μ' έχει εξαντλήσει».

Ο Φρανκ, συνοφρυωμένος, τέντωσε το καλό του αφτί πιο κοντά στην πόρτα και αφουγκράστηκε. Ακολούθησε μια παύση κι ύστερα μίλησε πάλι εκείνος που λεγόταν Ποντικοουράς.

«Άρχοντά μου, επιτρέπεται να ρωτήσω πόσο θα μείνουμε εδώ;»

«Μια εβδομάδα», είπε η παγερή φωνή. «Ίσως και λίγο παραπάνω. Το σπίτι είναι αρκετά βολικό και προς το παρόν δεν μπορούμε να εφαρμόσουμε το σχέδιό μας. Θα ήταν κουτό να δράσουμε πριν τελειώσει το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίνιτις».

Ο Φρανκ έχωσε το κοκαλιάρικο δάχτυλό του στο αφτί του και το στριφογύρισε. Προφανώς είχε μαζευτεί πολλή κυψελίδα και του φάνηκε πως άκουσε τη λέξη *Κουίνιτις*, η οποία είναι ανύπαρκτη.

«Το... το Παγκόσμιο Κύπελλο Κουίνιτις, άρχοντά μου;» είπε ο Ποντικοουράς.

Ο Φρανκ στριφογύρισε ακόμη πιο ζωηρά το δάχτυλο μες στο αφτί του.

«Συμπάθα με, μα δεν καταλαβαίνω... γιατί να περιμένουμε να τελειώσει το Παγκόσμιο Κύπελλο;»

«Διότι, ανόητε, αυτή τη στιγμή καταφθάνουν στη χώρα μάγοι απ' όλο τον κόσμο και όλοι οι υπάλληλοι του Υπουργείου Μαγείας θα βρίσκονται στο πόδι, θα αγρυπνούν για ενδείξεις ασυνήθιστης δραστηριότητας, θα ελέγχουν και θα ξαναελέγχουν τις ταυτότητες. Θα έχουν λάβει δρακόντεια μέτρα ασφαλείας για να μην αντιληφθούν τίποτε οι Μαγκλ. Να γιατί θα περιμένουμε».

Ο Φρανκ έπαψε να προσπαθεί να ξεβουλώσει το αφτί του. Είχε ακούσει καθαρά τις λέξεις *Υπουργείο Μαγείας*, *μάγοι* και *Μαγκλ*. Προφανώς καθεμιά απ' αυτές τις λέξεις ήταν συνθη-

ματική και ο Φρανκ ήξερε μόνο δυο λογίων ανθρώπους που συνεννοούνται με κώδικες: τους κακοποιούς και τους κατασκόπους. Έσφιξε τη μαγκούρα του και τέντωσε τα αφτιά του.

«Ωστε η εξοχότητά σου είναι αποφασισμένη;» σχολίασε σιγανά ο Ποντικοουράς.

«Ασφαλώς και είμαι, Ποντικοουρά». Στην παγερή φωνή υπήρχε τώρα μια νότα μοχθηρίας.

Ακολούθησε μια μικρή παύση κι ύστερα μίλησε ο Ποντικοουράς, βεβιασμένα, σαν να ζόριζε τον εαυτό του να πει αυτό που ήθελε προτού χάσει το θάρρος του.

«Θα μπορούσαμε, άρχοντά μου, να μην ασχοληθούμε με τον Χάρι Πότερ».

«Να μην ασχοληθούμε με τον Χάρι Πότερ;» είπε αργά η δεύτερη φωνή. «Κατάλαβα...»

«Προς Θεού, άρχοντά μου, δεν το λέω από ενδιαφέρον για το αγόρι!» έσκουξε ο Ποντικοουράς. «Να πάει να πνιγεί, ποσώς μ' ενδιαφέρει! Αν χρησιμοποιούσαμε όμως κάποιον άλλον μάγο, θα κάναμε πολύ πιο γρήγορα τη δουλειά μας! Αν μου επέτρεπες να σ' αφήσω για λίγο –ξέρεις πόσο καλός είμαι στις μεταμφιέσεις–, σε δυο μέρες το πολύ θα ήμουν πίσω με το κατάλληλο άτομο...»

«Θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω κάποιον άλλον μάγο», είπε σιγανά η άλλη φωνή, «αυτό είναι σίγουρο...»

«Και λογικό, άρχοντά μου», είπε με ολοφάνερη ανακούφιση ο Ποντικοουράς. «Θα είναι φοβερά δύσκολο να πιάσουμε τον Χάρι Πότερ, με τόσα μέτρα που έχουν ληφθεί για την ασφάλειά του...»

«Ωστε προσφέρεις να μου φέρεις κάποιον άλλον στη θέση του; Αναρωτιέμαι... μήπως έχεις κουραστεί να με περιποιείσαι; Μήπως η πρόταση ν' αλλάξουμε τα σχέδιά μας δεν είναι παρά μία πρόφαση για να μ' εγκαταλείψεις;»

«Άρχοντά μου! Δεν έχω καμιά επιθυμία να φύγω, κάθε άλλο...»

«Μη μου λες ψέματα εμένα!» ψιθύρισε επιτακτικά η άλλη φωνή. «Δεν τα χάφτω! Έχεις μετανιώσει που γύρισες κοντά

μου. Αηδιάζεις. Σε βλέπω που μορφάζεις όταν με κοιτάζεις, σε νιώθω να ανατριχιάζεις όταν μ' αγγίζεις...»

«Όχι, η αφοσίωσή μου στην εξοχότητά σου...»

«Η αφοσίωσή σου δεν είναι τίποτε άλλο από δειλία. Αν είχες αλλού να πας, δε θα βρισκόσουν εδώ. Πώς θα επιβιώσω χωρίς εσένα όταν χρειάζομαι τσίσιμα κάθε λίγο και λιγάκι; Ποιος θ' αρμέγει τη Ναγκίνι;»

«Μα έχεις δυναμώσει, άρχοντά μου...»

«Ψεύτη», κοντανάσανε η δεύτερη φωνή. «Δεν έχω δυναμώσει αρκετά, κι αν μείνω μόνος, μέσα σε λίγες μέρες θα χάσω κι αυτές τις ελάχιστες δυνάμεις που ανέκτησα χάρη στις αδεξιές φροντίδες σου. Σιωπή!»

Ενώ τραύλιζε κάτι ακατάληπτο, ο Ποντικοουράς σώπασε αμέσως. Για λίγα δευτερόλεπτα ο Φρανκ άκουγε μόνο το τριζοβόλημα της φωτιάς. Ύστερα μίλησε πάλι ο δεύτερος άντρας, μ' έναν ψίθυρο σαν σφύριγμα φιδιού.

«Έχω τους λόγους μου που θέλω να χρησιμοποιήσω αυτό το αγόρι, όπως σου έχω εξηγήσει ήδη, και δε θα συμβιβαστώ με κανέναν άλλον. Περίμενα δεκατρία χρόνια. Λίγοι μήνες παραπάνω δε θα μας βλάψουν. Όσο για τα προστατευτικά μέτρα που έχουν ληφθεί για το αγόρι, πιστεύω ότι θα τα εξουδετερώσει το σχέδιό μου. Απλώς χρειάζεται να δείξεις λίγο θάρρος, Ποντικοουρά... και καλά θα κάνεις να το βρεις, αν δε θέλεις να ξεσπάσει πάνω σου όλο το μένος του λόρδου Βόλντεμορτ...»

«Άκουσέ με, άρχοντά μου!» αντέδρασε πανικόβλητος ο Ποντικοουράς. «Σ' όλο το ταξίδι συλλογίζομουν το σχέδιό σου – η εξαφάνιση της Μπέρθα Τζόρκινς δε θα μείνει απαρατήρητη για πολύ κι αν προχωρήσουμε στην εφαρμογή του σχεδίου, αν μαγέψω...»

«Αν;» ψιθύρισε η άλλη φωνή. «Αν; Αν εφαρμόσεις το σχέδιο, Ποντικοουρά, δε θα χρειαστεί να μάθει το υπουργείο πως εξαφανίστηκε και κάποιος άλλος. Θα το κάνεις ήσυχα κι αθόρυβα. Μακάρι να μπορούσα να το κάνω εγώ, αλλά στην κατάσταση μου... Θάρρος, Ποντικοουρά, αν βγει κι αυτό το εμπόδιο απ' τη μέση, ο δρόμος θα είναι ανοιχτός για τον Χάρι Πό-

τερ. Δε σου ζητώ να το κάνεις μόνος. Στο μεταξύ, θα έχει έρθει κοντά μας κι ο πιστός μου υπηρέτης...»

«Κι εγώ είμαι πιστός σου υπηρέτης», είπε ενοχλημένος ο Ποντικοουράς.

«Χρειάζομαι κάποιον με εξυπνάδα και πίστη ακλόνητη, αλλά εσύ, δυστυχώς, δεν έχεις αυτές τις προϋποθέσεις».

«Εγώ σε βρήκα», είπε ο Ποντικοουράς και η ενόκλησή του ήταν τώρα πολύ πιο έντονη. «Εγώ σε βρήκα, εγώ σου έφερα την Μπέρθα Τζόρκινς».

«Είναι γεγονός», παραδέχτηκε ο άλλος σαν να το διασκέδαζε. «Δεν περίμενα από σένα αυτή την έκλαμψη ευφυΐας... αν και, μεταξύ μας, δεν είχες συνειδητοποιήσει πόσο χρήσιμη θα μας φαινόταν όταν την έπιασες».

«Ε... το φαντάστηκα πως μπορεί να μας φανεί χρήσιμη, άρχοντά μου».

«Ψεύτη», τον ειρωνεύτηκε η άλλη φωνή. «Δεν αρνούμαι πάντως ότι οι πληροφορίες που μας έδωσε ήταν πολύτιμες. Χωρίς αυτές δε θα μπορούσα να καταστρώσω το σχέδιό μου, και για την υπηρεσία σου αυτή θ' ανταμειφθείς, Ποντικοουρά. Θα σου αναθέσω μια σημαντική αποστολή, μιαν αποστολή για την οποία πολλοί απ' τους οπαδούς μου θα έδιναν και το δεξί τους χέρι...»

«Α... αλήθεια, άρχοντά μου; Ποια...» τραύλισε τρομοκρατημένος ο Ποντικοουράς.

«Α, αυτό το αφήνω για έκπληξη. Η παρέμβασή σου θα γίνει την τελευταία στιγμή... αλλά σου υπόσχομαι ότι θα έχεις την τιμή να φανείς εξίσου χρήσιμος με την Μπέρθα Τζόρκινς».

«Θα... θα...» Η φωνή του Ποντικοουρά ξάφνου ήχησε πνιχτή, σαν να είχε στεγνώσει το λαρύγγι του. «Θα... θα με... σκοτώσεις κι εμένα;»

«Αχ, Ποντικοουρά, Ποντικοουρά», είπε μειλίχια η παγερή φωνή, «γιατί να σε σκοτώσω; Την Μπέρθα τη σκότωσα επειδή ακριβώς ήμουν υποχρεωμένος να το κάνω. Μόλις απάντησε στις ερωτήσεις μου, ήταν πλέον άχρηστη, δε θα μπορούσε να μου χρησιμεύσει πουθενά αλλού. Άλλωστε, αν επέστρεφε στο

υπουργείο και τους έλεγε πως σε είχε γνωρίσει στις διακοπές της, θα άρχιζαν όλοι να κάνουν ανεπιθύμητες ερωτήσεις. Οι μάγοι που υποτίθεται πως είναι νεκροί δε συναντούν μάγισσες του Υπουργείου Μαγείας σε απομονωμένα πανδοχεία...»

Ο Ποντικοουράς μουρμούρισε κάτι τόσο σιγανά, ώστε ο Φρανκ δεν μπόρεσε να το ακούσει, έκανε όμως τον άλλον να γελάσει· το γέλιο του ήταν ανατριχιαστικό και παγερό σαν την ομιλία του.

«Θα μπορούσαμε να τροποποιήσουμε τη μνήμη της; Μα κάθε ισχυρός μάγος μπορεί να λύσει το ζόρκι της μνήμης, όπως απέδειξα όταν την ανέκρινα. Θα ήταν προσβολή στη μνήμη της αν δε χρησιμοποιούσαμε τις πληροφορίες που της απέσπασα.»

Έξω στον διάδρομο, ο Φρανκ συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι είχε ιδρώσει το χέρι που κρατούσε τη μαγκούρα. Εκείνος ο άντρας με την παγερή φωνή είχε σκοτώσει μια γυναίκα. Και μιλούσε γι' αυτό δίκως την παραμικρή τύψη· απεναντίας, το διασκεδάζε. Ήταν επικίνδυνος... τρελός! Και μάλιστα σχεδίαζε κι άλλον φόνο. Αυτό το αγόρι, ο Χάρι Πότερ, όποιος κι αν ήταν, διέτρεχε θανάσιμο κίνδυνο...

«Άλλη μια κατάρα... ο πιστός μου υπηρέτης μέσα στο "Χόγκουαρτς"... και μετά θα βάλω στο χέρι τον Χάρι Πότερ, Ποντικοουρά. Το αποφάσισα. Δε σηκώνω κουβέντα. Σώπασε τώρα... νομίζω πως ακούω τη Ναγκίνι...»

Η φωνή του δεύτερου άντρα άλλαξε. Άρχισε να βγάζει τέτοιους ήχους, που όμοιούς τους ο Φρανκ δεν είχε ξανακούσει· σαν να σφύριζε και να έφτυνε χωρίς να παίρνει ανάσα. Ο Φρανκ νόμιζε πως είχε πάθει κάποια κρίση.

Τότε άκουσε κάτι να κινείται πίσω του, στον σκοτεινό διάδρομο. Στράφηκε να δει και παρέλυσε από τον τρόμο.

Κάτι ερχόταν προς το μέρος του γλιστρώντας στο πάτωμα του σκοτεινού διαδρόμου και, μόλις ζύγωσε στη στενή λωρίδα του φωτός που έβγαινε από την πόρτα, ο Φρανκ συνειδητοποίησε με φρίκη πως ήταν ένα γιγάντιο φίδι· το μήκος του ξεπερνούσε τα τριάμισι μέτρα. Το κοίταζε έντρομος, καθηλωμένος, καθώς σερνόταν αφήνοντας το φαρδύ κυματιστό χνάρι

του πάνω στο παχύ στρώμα της σκόνης και τον ζύγωνε ολοένα και πιο πολύ. Είχε μαρμαρώσει, δεν ήξερε τι να κάνει. Η μόνη οδός διαφυγής ήταν το δωμάτιο όπου οι δυο άντρες κατέστρωναν το σχέδιο του φόνου, όμως, αν έμενε στη θέση του, θα τον σκότωνε, το δίχως άλλο, το φίδι...

Πριν προλάβει να πάρει μιαν απόφαση, το φίδι τον έφτασε κι ύστερα, απρόσμενα, ανεξήγητα, τον προσπέρασε. Ακολουθούσε το σφυριχτό κάλεσμα της παγερής φωνής πίσω από την πόρτα και σε λίγα δευτερόλεπτα η άκρη της ουράς με τα ρομβοειδή σχήματα είχε εξαφανιστεί στο άνοιγμα της πόρτας.

Τώρα το μέτωπο του Φρανκ ήταν λουσμένο στον ιδρώτα και το χέρι που κρατούσε τη μαγκούρα έτρεμε. Μέσα στο δωμάτιο, η παγερή φωνή δεν είχε πάψει να σφυρίζει και ξαφνικά από το μυαλό του Φρανκ πέρασε μια εντελώς απίθανη και παρανοϊκή σκέψη... *Ο άνθρωπος αυτός μιλάει τη γλώσσα των φιδιών.*

Ο Φρανκ τα είχε τελείως χαμένα. Και τι δε θα 'δινε για να βρεθεί στο κρεβατάκι του, με τη θερμοφόρα του. Ωστόσο, το πρόβλημα ήταν ότι τα πόδια του είχαν ριζώσει, θαρρείς, στο πάτωμα. Έτσι, καθώς έτρεμε, προσπαθώντας να επιβληθεί στον εαυτό του, άκουσε την παγερή φωνή να μιλάει ξανά στη γλώσσα τους.

«Η Ναγκίνι φέρνει ενδιαφέροντα νέα, Ποντικοουρά», είπε.

«Α... αλήθεια, άρχοντά μου;»

«Ναι. Όπως με πληροφόρησε, έξω απ' αυτό το δωμάτιο βρίσκεται ένας γέρος Μαγκλ κι ακούει ό,τι λέμε».

Ο Φρανκ δεν πρόλαβε να κρυφτεί. Ακούστηκαν βήματα και η πόρτα της κάμαρας άνοιξε διάπλατα.

Μπροστά του εμφανίστηκε ένας κοντός και караφλός γκριζομάλλης με σουβλερή μύτη και μικρά υγρά μάτια, και με μια έκφραση φόβου κι ανησυχίας στο πρόσωπό του.

«Κάλεσέ τον μέσα, Ποντικοουρά. Έχεις ξεχάσει τους καλούς σου τρόπους;»

Η παγερή φωνή ακούστηκε από την παμπάλαιη πολυθρόνα μπροστά στο τζάκι, αλλά ο Φρανκ ούτε τότε μπόρεσε να δει

τον ομιλητή. Είδε μόνο το φίδι, κουλουριασμένο σ' ένα φθαρμένο χαλί μπροστά στο τζάκι, σαν ανατριχιαστική καρικατούρα ενός ζώου που κρατάει συντροφιά.

Ο Ποντικοουράς έγεννε στον Φρανκ να μπει μέσα. Αυτός, παρ' όλη του την ταραχή, έσφιξε τη μαγκούρα και διάβηκε το κατώφλι κουτσαίνοντας.

Η μοναδική πηγή φωτός μες στο δωμάτιο ήταν το τζάκι, που έριχνε μακρόστενες αραχνοειδείς σκιές πάνω στους τοίχους. Ο Φρανκ κοίταξε τη ράχη της πολυθρόνας· ο άντρας που καθόταν πρέπει να ήταν ακόμη πιο κοντός από τον υπηρέτη του γιατί ο Φρανκ δε διέκρινε ούτε την κορφή του κεφαλιού του.

«Τ' άκουσες όλα, Μαγκλ;» ρώτησε η παγερή φωνή.

«Πώς με είπες;» ρώτησε προκλητικά ο Φρανκ, γιατί τώρα που βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο, τώρα που είχε φτάσει η στιγμή της δράσης, είχε ξαναβρεί το θάρρος του· έτσι γινόταν πάντα και στον πόλεμο.

«Σε είπα Μαγκλ», απάντησε ατάραχα η παγερή φωνή. «Αυτό σημαίνει πως δεν είσαι μάγος».

«Δεν ξέρω τι εννοείς όταν λες μάγος», είπε ο Φρανκ με σταθερή φωνή. «Το μόνο που ξέρω είναι πως αυτά που άκουσα απόψε θα ενδιαφέρουν πολύ την αστυνομία. Σκότωσες κάποιον και σχεδιάζεις να σκοτώσεις κι άλλον! Και σε πληροφορώ», πρόσθεσε καθώς του ήρθε η έμπνευση, «ότι η γυναίκα μου ξέρει πως βρίσκομαι εδώ κι αν δε γυρίσω...»

«Δεν έχεις γυναίκα», είπε σιγανά η παγερή φωνή. «Κανείς δεν ξέρει πως είσαι εδώ. Δεν είπες σε κανέναν πως θα έρθεις. Μαγκλ, μην ξαναπείς ψέματα στον λόρδο Βόλντεμορτ γιατί το καταλαβαίνει... πάντα το καταλαβαίνει...»

«Ωστε είσαι λόρδος;» σχολίασε ξερά ο Φρανκ. «Οφείλω να ομολογήσω πως δε μου έκαναν καλή εντύπωση οι τρόποι σου, λόρδε μου. Γύρνα να με κοιτάξεις αν είσαι άντρας».

«Μα δεν είμαι άντρας, Μαγκλ», είπε η παγερή φωνή τόσο σιγανά, που μόλις ακούστηκε με το τρίξιμο της φωτιάς. «Είμαι κάτι πολύ πιο σημαντικό. Ωστόσο... γιατί όχι; Θα σε κοιτάξω. Ποντικοουρά, έλα να στρίψεις την πολυθρόνα».

Ο υπηρέτης άρχισε να τρέμει.

«Άκουσες τι είπα, Ποντικοουρά;»

Ο μικροκαμωμένος άντρας πλησίασε διστακτικά, σαν να προτιμούσε να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός απ' το να πλησιάσει τον αφέντη του και το χαλί όπου είχε κουλουριαστεί το φίδι, και βάλθηκε να σπρώχνει την πολυθρόνα. Κάποια στιγμή που τα πόδια της πολυθρόνας τράβηξαν ελαφρά το χαλί, το φίδι ανασήκωσε το άσχημο τριγωνικό του κεφάλι και σφύριξε απειλητικά.

Τέλος, η πολυθρόνα γύρισε προς το μέρος του και ο Φρανκ αντίκρισε το πλάσμα που καθόταν εκεί. Η μαγκούρα ξέφυγε από το χέρι του και έπεσε με θόρυβο στο πάτωμα. Άνοιξε το στόμα του και ούρλιαξε. Ούρλιαξε τόσο δυνατά, που δεν άκουσε τα λόγια που είπε το πλάσμα καθώς ύψωνε ένα ραβδί. Ξεχύθηκε μια δυνατή πράσινη λάμψη, ακούστηκε μια βοή και ο Φρανκ Μπράις σωριάστηκε κεραυνόπληκτος. Ήταν ήδη νεκρός πριν το σώμα του αγγίξει το πάτωμα.

Τριακόσια πενήντα χιλιόμετρα μακριά, ένα αγόρι που λεγόταν Χάρι Πότερ πετάχτηκε αλαφιασμένο στον ύπνο του.

Το Τρίαθλο Μαγείας αποφασίστηκε να διεξαχθεί στο «Χόγκουαρτς». Μόνο μάγοι που έχουν κλείσει τα δεκαεπτά μπορούν να συμμετάσχουν. Όμως αυτό δεν εμποδίζει τον Χάρι να ονειρεύεται ότι θα κερδίσει τον διαγωνισμό. Όταν το Κύπελλο της Φωτιάς κάνει την επιλογή του, στη γιορτή του Χάλοουιν, ο Χάρι μένει έκπληκτος βλέποντας το όνομά του ανάμεσα σ' αυτούς που προκρίνει το μαγικό κύπελλο. Στο εξής, θα πρέπει να έρθει αντιμέτωπος με δοκιμασίες που αψηφούν τον θάνατο, δράκους και σκοτεινούς μάγους, αλλά με τη βοήθεια των κολλητών του, του Ρον και της Ερμιόνης, ίσως τα καταφέρει να βγει ζωντανός!

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2926-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22479